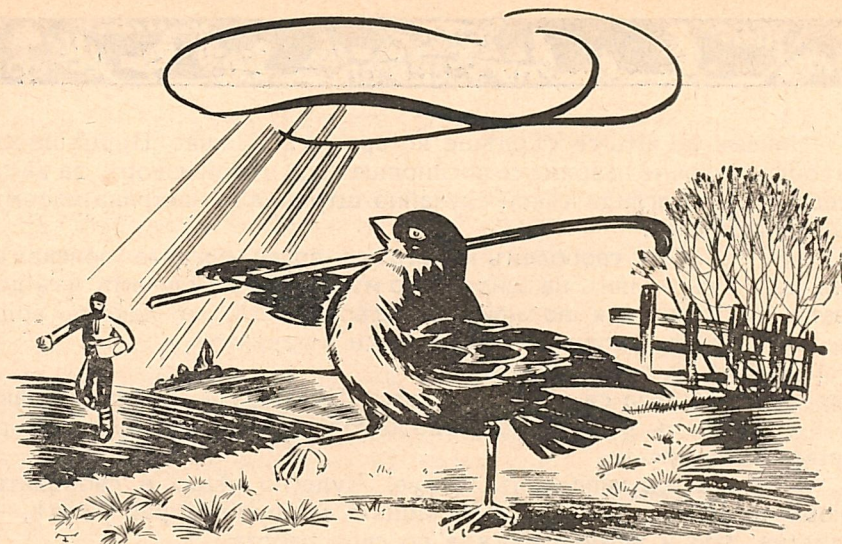

ВРАБЧО

Край синчецъ и край иглика
веселъ Врабчо чуролика:
— Чуйте чудо, чуйте гласъ, —
полскиятъ пазачъ съмъ азъ!

Хайде тръгвайте, орачи,
здрави, румени сѣячи,
да посѣйте съ радостъ днесъ
жито, прѣсо, рѣжъ, овесъ!...

Вчера въ село се отбихъ
и се съ кмета пазарихъ —
да ви пазя катъ юнакъ
нивигъ съ кованъ кривакъ.

Тѣй че, отъ зори до здрачъ
вече имате пазачъ.
Ще ви служа безъ пари —
не желая левъ дори.

Само, като дойде лѣто
и се жлѣтне вредъ полето,
ще ви моля. най-учтиво,
редъ по редъ отъ вашигъ ниви,

безъ да питамъ азъ стопани,
до насита да се храня,
но каквото ми хареса
отъ пшеницата, овеса.

Н. Илиевъ

БАЙ ДРАГОЙКО

Еднажъ на Мирковигъ порти почука единъ човѣкъ, и Миркова татко отвори вратата. Мирко си играеше на двора и чу, какъ баща му радостно извика и прегърна прегърбенъ мжжъ, който се подпираше на две патерици.

— Добре дошелъ, добре дошелъ, бай Драгойко! — викаше Мирковиятъ татко и хвана съ дѣсницата си презъ кръста куция човѣкъ. Така прекосиха презъ двора и влѣзоха въ кѣщи. Мирко чу, какъ майка му извика също радостно, когато видѣ този сакатъ човѣкъ.

— Кой ли ще е той, — помисли си Мирко, остави играчките си и се затече. Когато влѣзе въ кѣщи, той нерешително застана встраи отъ гостенина и не снемаше погледъ отъ него.

— Охо-о-о! колко е порасълъ! Когато идвахъ последния пѣтъ, той едва пристѣпваше, а сега, какъвъ мжжѣга е станалъ! Да е